

Fakulta výtvarných umění Vysokého učení technického v Brně

akademický rok 2011/2012

**Vysokoškolská kvalifikační práce (ateliérová práce)
posudek oponenta**

Jméno a příjmení studenta: Kateřina Horáčková

Název práce:

Posudek:

Video Kateřiny Horáčkové vtahuje diváka dovnitř statického obrazu lesa, ve kterém se pozvolna rozvíjí příběh, vyprávěný v několika rovinách. Základní narativní linii tvoří pohyb autorky uvnitř (i vně obrazu). Pohyb zepředu - od kamery do pozadí obrazu, následně mimo obraz, zpátky do obrazu a dopředu ke kameře. Takto logicky rozvinutý pohyb prostorem od vlastnoručního spuštění až po závěrečné vypnutí kamery doslova zhmotňuje čas. Na cestě provádí autorka různé úkony (cviky, simulace) tu více, tu méně připomínající chování zvířat (geparda, medvěda,...) Stejně tak nám mohou připomenout minimalistické pieces („kousky“) klasické éry. Asociační ambivalence je záměrně otevřená. Autorka se vymezuje proti „vážnosti“ resp. strojenosti performancí 80. let, nejde však o záměrnou ironickou stylizaci sebe sama do role performerky (jak je tomu například ve videu Evy Jiříčky, zachycujícím její interakci se stromem). Převlek do podoby geparda je naprosto přirozený, takový kabátek se prostě normálně nosí. Stejně tak to, co provádí Kateřina Horáčková před kamerou, je civilní, jen zdánlivě bezradné, uvolněné a přitom naprosto koncentrované, místy až nesnesitelně pomalé a při tom napínavé. Slovy Richarda Weinera jde o „hru doopravdy“.

Texty - titulky, které se nepravidelně vynořují z obrazu, tvoří paralelní obsahovou vrstvu.

Střídá se v nich upřímná osobní reflexe autorčina vztahu k přírodě s citací filosofického náhledu na problematiku přírody v technologické, informační společnosti.

Obsah práce je autentický, přesvědčivý, pravdivý. Co se týká formy, je tu několik polemických momentů. Diskutabilní pro mne zůstává „trikové“ vynoření se autorky v obraze v 8.22 minutě videa. Domnívám se, že přirozený návrat do záběru by umocňoval napětí jeho očekávání a stvrzoval časovou kontinuitu real-time akce.

U textů se s celkovou atmosférou filmu nejvíce protínají osobní, niterné reflexe autorčina „post-romantický“ ambivalentního prožívání přírody. Pasáže citované z knih fragmentarizují plynulost vnímání, rozptylují pozornost. Méně by mi bylo více...

Ale to je samozřejmě názor do diskuze.

Otázky autorce práce: Jelikož jsem viděl i předchozí verzi videa, bez zmiňovaného „trikového“ návratu, chtěl bych se zeptat, proč došlo k této změně a zdali ji autorka považuje za formálně i obsahově relevantní.

Návrh hodnocení: B

Vypracoval: doc. Vladimír Havlík

Datum: 5. 3. 2012

Podpis: